

Renunțare

Blacks

Peste stâncile golașe ale falnicului plai
se coboară mândra lună cu-al ei falnic evantai.
Satu-n vale amuțeste cu-a lui râu, paznic de noapte
ce strică tăcerea nopții, îngânând tainice șoapte.

Dar în deal, lângă pădure, într-o casă luminoasă,
la o masă de brad verde șade o fată preafrumoasă.
Păru-i negru se revarsă ca un râu învolburat
peste umerii săi tineri, peste chipul înlăcrimat.

Trupul zvelt, ca de fecioară, și-l îndreaptă spre fereastră,
iară lacrimile-i calde udă florile din glastră.
Râu de lacrimi se revarsă pe-ai ei tineri obrăjori,
tineri și cu o dulceță ce-o găsești numai în flori.

Ea privește lung în zare, doar de l-ar vedea venind
și în noaptea-ntunecoasă să-l audă hăulind.
Glasul lui îl socotește ca fiind al lui Orfeu
și în mintea-i de copilă îl aseamă cu un zeu.

Dar iubitul nu se-arată, devenind o ficțiune,
sufletul frumoasei fete e cuprins de-amărăciune.
Îmbrăcată-n strai de noapte dă' să sufle-n lumânare
când din flacăra ei albă un chipeș flăcău i-apare.

Din acea lumină albă, tânărul încet coboară
și cu brațele vânjoase, strâns, iubita-și înconjoară.
El o ia încet în brațe, o conduce înspre masă
și pe scaunul cel verde cu atenție o lasă.

Însă tânăra fecioară a rămas ca fermecată,
buzele nu o ascultă, un cuvânt nu vor să scoată.
După-o dulce sărutare fata cu greu își revine
- Cine ești, din care lume ai venit aici, străine?

Tânărul candid zâmbește și pe pat încet se-așează,
preafrumoasei sale gazde el începe să-i vorbească:
- M-aduse în astă lume marea patimă din piept,
ea îmi dete trup și suflet, nu am mai putut s-aștept.

Am lăsat în urmă tronul și a mea împărăție
pentru a trăi cu tine clipele de veșnicie.
Ce doresc în astă lume morbidă, plină de ură?

Doar căldura vocii tale și iubirea cea mai pură.

În a mea împărăție nimeni nu știe-a iubi,
nimeni n-a aflat vreodată ce înseamnă "a trăi".
Suntem niște simpli aștrii în întregul Univers
și din temnița tăcerii, eu am reușit să ies.

Ani întregi, ca într-o clipă, reușit-am să-i străbat
trecutu-i o amintire și va fi pe veci uitat.
Întruptat sunt din căldură și din adieri de vânt,
a mea dragoste celestă am venit ca să ți-o cânt.

Trupul zvelt, fără de seamă, eu să îl admir mereu
și să îl preschimb deodată în altarul unui zeu.
Toți să vină să se roage la altar îmbrățișați
pentru a se reîntoarce mulțumind înlăcrimați.

Oferindu-mi bucuria de a fi mereu cu tine,
stăpâni-vom Universul, peste Rău și peste Bine.
Vom crea o nouă lume și vei fi nemuritoare,
împreună domina-vom astă lume mișcătoare.

- În această lume rece despre care îmi vorbești
nu există fericire și nefericit tu ești.
Și această împărăție pentru tine e-o povară
căci e plină de durere și durerea te-nconjoară.

Ce-ți oferă stăpânirea peste-o lume împietrită?
Doar neliniște și spaimă și o viață netrăită.
Nu contează veșnicia și nici vastele palate
Când stăpână este frica de a fi arid în toate.

Renunțând la a ta lume, învățând să numeri anii,
tu vei fi soldatul clipei și îți vei iubi dușmanii.
Astă lume obișnuită gata stă să te primească...
De vei vrea, rămâi cu mine-n astă casă țărănească.

Și în timp vei înțelege ce înseamnă "a iubi"
Îubind muntele, copacii, vei învăța "a trăi".
Și prin vasta moștenire ce-om lăsa-o fiilor,
împreună vom străbate timpul către viitor. »

Undeva în Întuneric, Universul-întreg se-nchină,
își așteaptă suveranul să le-aducă o regină,
Anii se transformă-n clipe, clipele se-afundă-n fapte
Iară flăcările vieții biruie hidoasa Noapte.